

Kohtalon sävelet

Merja Kurkinen

Kohtalon sävelet

Merja Kurkinen

Kohtalon sävelet

Romaani vuosilta 1853 - 1856

Teoksen jakelu ja osittainenkin kopiointi muuhun kuin lain sallimaan yksityiseen käyttöön ilman tekijänoikeuden haltijan lupaa on korvausvastuun ja rangaistuksen uhalla kielletty.

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § (”tekstin- ja tiedonlouhinta”) mukaisesti on kielletty.

© 2025 Merja Kurkinen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9730-3

Taitto: Merja Kurkinen

Kansi: Getcovers

Litografia: Johan Jakob Reinberg Vyer af Åbo 1852

Väritys: Palette.fm

KESKEISET HENKILÖT

* historialliset henkilöt

Hornhufvudin ruokakunta Turussa

Joakim Axel lääkäriopin professori

Catharina Margareetta nahkatehtaan johtaja

Margareetta Elisabet sairaanhoitajatar

Anna Maria, Eva Maria ja Ida Maria nuoret neidot

David Axel vallaton vekara, kaikkien lemmikki

Elisabet Maria Joakimin sisar

Karoliina Mikkelin tytär pitää huushollin komennossa

Wilhelmiina Karoliinan tytär kätilö, naimaton

Hilda ja Katri piit

Emil renki

Waldainit Turussa

Christian Fredrik Catharinan velipuoli, nahkurimestari

Mathilda Helena Christianin rouva

Fredrik Christian, Helena Mathilda ja Fredrika Christina
heidän lapsiaan

Aurora Magdalena Catharinan sisarpuoli, hotelli-ravintolan
johtaja

Waldainit Kaarinassa

Maria Amalia Catharinan sisarpuoli

Johan nuori isäntä

Marian ja Johanin neljä lasta

Henric vanha isäntä, Catharinan isän veli

Orjolskit Turussa

Sofia Christina Catharinan sisarpuoli

Alexander eversti, Sirkkalan kasarmin päällikkö

Andrei aliluutnantti, myöhemmin luutnantti

Alexis vänrikki

Orjolskit Pietarissa

Mihail kenraali

Anna hänen rouvansa

Anastasia miehelään mennyt

Natalia sotamorsian

Konstantin salskea aliluutnantti

Olga Anna-rouvan sisar

Hornhufvudit Kristiinankaupungissa

Axel Jacob äveriäs laivanvarustaja, faffa

Peter Jacob varustamon pöyhkeä perillinen

Jacob Peter suupaltti serkku

Muut

Rikhard August Liljenqwist viikingin näköinen lääkäri

Eufrosyne af Askaholm herttainen neito

Sonja Sokoljeva kohtalokas kaunotar

Sergei Sergenjev vääpeli, kohtelias komistus

* **Johan Ludvig Runeberg** runoilija, professori

* **Fredrika Runeberg** professorin rouva

* **Runebergien pojat**

Ensimmäinen osa

Ensimmäinen luku

Sulosävelten sydämeen

sattuva sointi

*O my Luve is like a red, red rose
That's newly sprung in June;
O my Luve is like the melody
That's sweetly played in tune.*

*Robert Burns: A Red, Red Rose
1794*

*Minun rakkaani kuin punaruususet
puhkes' kukkaan suvikuussa.
Minun rakkaani kuin sulosävelet
helis' sointuin laulupuussa.*

Suomennos: Merja Kurkinen

Navakka merituuli leikittelee Margareettan hehkuvan punaisilla kutreilla ja yrittää vapauttaa huolella kiinnitetyt vallattomat kiharat. Hän tarttuu muutamiin karanneisiin suortuviin, taltuttaa ne hattunsa leveän lierin alle ja sitoo silkkinauhat tiukemmin paikoilleen. Miten mielellään hän päästäisikään hiuksensa valloilleen, mutta säädyllyiseen ja sovinnaiseen rantautumiseen sellainen ei sovi. Vastavalmistunut sairaanhoitajatar aikoo astua kotimaan kamaralle arvolleen soveliaalla tavalla.

Margareetta asettelee valkean viittansa paremmin harteilleen ja oikoo vihreäruutuisen pukunsa leveitä helmoja, joiden alta alushame pyrkii väkisin vilahtelemaan. Tuulen puuska tarttuu helmaan ja näyttää pilkahduksen sievistä varrellisista nahkakengistä, jotka Margareettan äiti on tyttarelleen suunnitellut ja perheen omassa nahkatehtaassa valmistuttanut. Vaalean nahkaan on laivalta tarttunut pieni likatahra, jota Margareetta on turhaan yrittänyt puhdistaa. Kotona onneksi odottaa monia käsipareja valmiina siistimistyöhön.

Margareettan laivanvarustajasuvun ylväs purjealus on lähestymässä Turkuu. Hän on tullut ylös kannelle tähyilemään rakasta kotikaupunkiaan ja nauttii meri-ilman raikkaasta ja virkistävästä tuulahduksesta. Kannella hän pysyttelee silläkin uhalla, että pilvien raoista pilkistelevä aurinko saisi hänen hennon maidonvaalean hipiänsä helottamaan. Hän aukaisee päivänvarjonsa ja tarkastelee edessään avautuvaa maisemaa.

Korkeimmalle kauas merelle näkyvälle kukkulalle on kohoamassa massiivinen rakennelma, jota Turun linnan vankityrmissä viruvat pahanilkiset ovat vuosikausia rakentaneet. Mäenrinteestä louhitusta graniitista on hiljalleen muotoutunut majesteettisen oloinen kivirakennus. Ulkonäön perusteella sen ankeaa tarkoitusta tuskin voisi arvailla. Sinne, työ- ja ojennuslaitoksen muurien sisäpuolelle, sen rakentajat kuitenkin pian teljetään.

Linnan monisatavuotiset muurit ovat nähneet niin loisteliasta herttuahovielämää kuin vangitun kuninkaankin, jonka kuningatarparka sai lopulta viimeisen leposijansa tuomiokirkossa. Surkeassa kunnossa olevaa rapistuvaa ja hiljalleen lahoavaa linnaa asuttavat vangit ja sotaväki, jonka elinoloja Margareetta ei halua edes kuvitella.

Liikenne joella näyttää vilkkaalta. Heidän alustaan on juuri sivuuttamassa pieni höyrypursi Runsala, joka kuljettaa matkustavia Ruissaloon kesäpäivää viettämään. Sen kyytiin Margareettakin mielellään nousisi päästäkseen näkemään, millaiseksi perheen rakenteilla oleva huvila on hänen poissaollessaan muotoutunut. Muutamat pienet purje- ja soutuveneet ovat nekin matkalla kaupunkiin tai kaupungista pois.

Linnanaukossa siintää satama monine purjealuksineen. Niiden seasta erottuu jokunen höyrypursi, joskin matkustajahöyryalusten satamapaikka on ylempänä jokea Auransillan pielessä. Jos olisin Tukholmassa noussut Storfursten-laivan kyytiin, tämäkin matka olisi joutunut nopeammin höyryn voimalla, Margareetta miettii. Hänen mielestään täyspurjeinen fregatti on aluksista uljain, ja niin hän oli astunut kotimaahan palaamassa olleeseen alukseen ja valinnut tuulten oikeille alttiin matkustustavan.

Puhuri tarttuu purjeisiin ja kuljettaa alusta määrätietoisesti. Pian he rantautuisivat, ja Margareetta palaisi kotiinsa pitkän poissaolon jälkeen. Tukholma ja kaikki siellä koettu oli nyt taaksejäänyttä elämää.

- Sinulla näyttää olevan komea vastaanottokomitea.

Margareetta hätkähtää kuullessaan Jacob-serkkunsa äänen. Mies oli taas yllättänyt ja pelästyttänyt hänet hiljaa hiipimällä.

- Mistä sen tiedät?

- Kävin märssykorissa tähystämässä, ja isäsi on helppo havaita jo kaukaa.

- Jättiläinen, niin kuin maman on kertonut Fredrika-tädin häntä nimittäneen.

- Melkoinen ilmestys, ja onhan sinullekin naisihmiseksi aika lailla pituutta siunaantunut.

- Lähes päättä pidempi mamania, mutta kauan he ovatkin saaneet odottaa.

- Eipä uskoisi tässä puhurissa, millaiseen tyveneeseen matkalla jouduimme. Siitä tulikin mieleeni, että tyventä taitaa sinullakin olla odotettavissa.

- Miten niin?

- Kai asetut nyt aloillesi ja menet naimisiin.

- Naimisiin?

- Eikö se ole jokaisen nuoren neidon tavoite?

- Ei ihan jokaisen, eikä ainakaan minun.

- Miksi ihmeessä noin ajattelet?

- Haluan itse päättää asioistani.

Margareettan tuiman äänen ja pään pystyyn nostamisen luulisi kertovan Jacobille, ettei hän halua jatkaa puhumista mokomasta asiasta. Tämä ei kuitenkaan anna periksi.

- Olet isäsi holhouksen alla. Et voi päättää asioitasi.

- Isäni sallii minulle vapauden. Pääsin opiskelemaankin. En totisesti aio vaarantaa tilannettani avioitumalla ja päätymällä jonkun miehen komentovallan alle.

- Vanhempasi vaan taitavat jo odotella lapsenlasta.

- Siitä saavat sisarukseni pitää huolen.

Yhtäkkiä Margareetta alkaa vilkuttaa vimmatusti.

- Nyt minäkin näen, ketkä kaikki ovat rientäneet vastaan. Oikeassa olit. Tuo on melkoinen joukko.

Rantalaiturilla odottaa Margareettan suuri perhe. Isä-Joakim seisoo pitkänä ja ylväänä perheensä takana. Äiti-Catharinan rinnalla on kolme kaunista tytärtä, samanlaisia hentoja, vaaleahiuksisia ja sinisilmäisiä kuin hän itsekin ja samanlaisissa sinisissä kesäpuvuissa. Äidin käsipuolessa on vallaton vekara David, punatukkainen ja vihreäsilmäinen niin kuin isänsä ja Margareetta.

Kun alus on rantautunut ja laskuportaat saatu paikoilleen, David riistäytyy irti ja lähtee juoksemaan vikkelillä jaloillaan kohti laivaa. Tottuneena pojan temppuihin Emil-renki säntää hänen peräänsä. Hän antaa pojan juosta, mutta on hänen kannoillaan valmiina puuttumaan peliin.

- Jonkun pitäisi laittaa tuo vekara kuriin, Jacob sanoo, - ja Christianin Fredrik samoin, näyttää nytkin yrittävän juosta serkkunsa perään. Nuo pojat villitsevät toisiaan minkä kerkiävät.

- Tuskin Davidia kukaan muu laittaa kuriin kuin Elisabet-täti. Niin kauan poikaa odotettiin. Aika ajoin tätikin häntä hemmottelee, kun poika katselee viattomilla silmillään ja heiluttaa punaista pörröään. Hän muistuttaa aivan liian paljon isäämme, ja äidin sydän sulaa häntä katsoessaan.

David on tällä välin ennättänyt laivan luo ja kipittää ylös laskuportaita. Laivoihin ihastunut poika on usein päässyt matkustamaan sukunsa uljaissa aluksissa. Tavan takaa hän jaksaa muistuttaa aikovansa isona ruveta merikapteeniksi ja lähteä seilaamaan suurille valtamerille.

- Getta, Getta, lopultakin sinä tulet. Olemme odottaneet täällä jo ikuisuuden! David hihkuu. - Enkä minä saanut hievahtaakaan.

- Onkohan noin? Margareetta nostaa veljen syliinsä. - Taidat vähän liioitella.

David virnistää ja kiemurtelee takaisin laivan kannelle. - Ehkä ihan vähän.

David tarttuu siskonsa käteen. - Tule nyt jo. Kaikki odottavat.

Margareetta kääntyy serkkunsa puoleen. - Kai minun on mentävä. Tuletko mukaan?

- Tulen pian, ja tuon matkatavarasi tullessani.

David kiskoo Margareettaa, joka olkansa yli huikkaa. - Kiitos kaikesta. Oli hieno matka.

Margareetta ja David rientävät alas laskuportaita, joiden juurelle on kokoontunut koko suuri vastaanottojoukko. Sisarusten oman perheen lisäksi satamaan ovat saapuneet monet tädit ja Christian-setä perheineen. Margareetta astelee vanhempiensa eteen heitä halaamaan.

- Maman, pappa, miten mukavaa on taas olla kotona.

- Tervetuloa, tyttö kulta, isä sanoo. - Olemme sinua jo odottaneetkin.

- Pappa on ollut aivan malttamaton. Arvaat varmaan, mitä seuraavaksi tapahtuu, äiti sanoo hymyillen.

- Valokuva, David hihkaisee.

- Olisin arvannut, kun papalla näyttää olevan aikamoinen arsenaali tavaraa täällä laiturilla.

Isä alkaa asetella pesuetta kuvattavaksi, mutta urakka vaikuttaa toivottomalta. David ja Fredrik virnistelevät toisilleen ja näyttävät käsimerkkejä kolttonen mielessään. Christian-sedän pikkutytöt seurailevat poikien puuhastelua ja liikehtivät levottomasti. Isä näyttää taskustaan karamelleja ja lupaa niitä palkkioksi, mikäli lapset ovat riittävän kauan aikaa paikoillaan. Lopulta hän saa otettua kuvan, jonka taustalla on kaunis valkokylkinen Hornhufvudien laiva.

- Onneni on taas täydellinen, kun sinä olet palannut kotiin. Nyt aion ottaa kuvan sinusta yksinään.

- Papan valokuvaseinä saa täydennystä, Margareetta sanoo ja asettuu kuvattavaksi.

- Aarreseinä, äiti sanoo ja hymyilee aviomiehelleen.
- On aika viedä nämä aarteemme kotiin. Juhla-ateria odottaa, isä sanoo ja tarttuu vaimonsa käteen.

Joukko asettuu vaunuihin, jotka lähtevät etenemään Linnankatua pitkin. Margareetta kurkistelee joelle ja kadun viertä reunustavia taloja. Maisemat näyttävät samoilta kuin vajaa vuosi sitten, jolloin hän näiltä kotikunnailtaan lähti kohti Tukholmaa. Mitä pidemmälle matka joutuu, sitä kauemmaksi kaikkoavat opiskelukuukausien elämykset. Tuntuu kuin hän ei olisi poissa ollutkaan.

Tuota pikaa ollaan perillä. Ovella on vastassa Karoliina, joka heti komentaa piiat auttamaan neitiä.

- Tuntuu niin kotoisalta ja turvalliselta, kun Karoliina on täällä pitämässä järjestystä yllä.

- Kiitos, neiti. Tervetuloa kotiin. Teitä on jo kovasti odoteltu.

- Niin kuulin. Pappa on kuulemma ollut kovin malttamaton. Toivottavasti hän ei ole ollut liikaa häiriöksi.

- Neiti hyvä, miten te oikein professorista puhutte? Karoliina toruu. - Tuolla tavallako siellä Ruotsinmaalla käyttäydyttiin?

Margareetta tarttuu isänsä käsipuoleen ja katsoo häntä pää kallellaan. - Ei kai pappa ole pahoillaan, vaikka vähän villiinnyin.

- Tiedät oikein hyvin, että pappa sallii sinulle mitä vain, kun katsot häntä noin, äiti sanoo nauraen.

- Älkäähän nyt, hyvät naiset. Osaan minä teitä kurissa pitää.

Äiti ja tyttäret ympäröivät isän, kiertävät käsivartensa hänen ympärilleen ja katsovat häntä silmiin.

- Niinhän sinä osaat, äiti sanoo hellästi hymyillen. - Juuri nytkin pystyisit komentamaan meitä vaikka kuinka kovalla kädellä.

Isä purskahtaa nauruun. - Hyvä on. Voititte jälleen kerran. Davidiakaan ei näy missään, että voisi tulla isäänsä puolustamaan tällaista naisvaltaa vastaan.

Christian-setä nauraa ääneen. - Davidista ei taida olla apua tässä naispaljoudessa. Sinua eivät ympäröi ainoastaan oman perheesi naiset, vaan täällä kattosi alla asustaa myös monta täti-ihmistä.

- Ja nyt vielä muutama nainen lisää, Maria-täti sanoo.

Hälisevä joukko siirtyy saliin, jonne on katettu juhlatarjoilu kuohujuomineen ja tervetuloitoivotuksineen. Kaikki puhuvat yhtä aikaa ja ympäröivät Margareettaa. He palavat halusta kuulla Tukholma-kokemuksista.

- Mitä kumman meteliä täällä pidetään? Henric-sedän ääni kuuluu yhtäkkiä ruokasalin ovelta.

- Setäkin on täällä, Margareetta hihkaisee.

- Pitihän minun tulla sinua tyttönen tervehtimään, kun niin kauan olit poissa.

- Olisin heti huomenna tullut käymään sedän luona. Mutta on niin mukavaa, että setäkin on nyt täällä meidän kanssamme juhlimassa.

- Hetkinen, missä se minun tuomani lahja on? Toin sinulle sellaisen karttakirjan.

David juoksee ruokasaliin ja edelleen kirjastoon ja palaa pian takaisin kartasto kädessään. - Siellä se oli lattialla.

- Se taisi tipahtaa, kun sitä selailin ja vähän torkahdin.

Setä antaa kirjan Margareettalle. - Nyt se on sinun. Siitä voit katsella, millaista reittiä kuljit sinne kaukomaille.

- Eihän se Ruotsi mikään kaukoma ole. Tuossa se on aika lähellä, Margareetta sanoo.

- Niin kaukana kotoani en ole käynyt, enkä aio mennä.

- Hyvä niin. Emme haluaisi setää niin kauas päästääkään, äiti sanoo ja tarttuu setänsä käsipuoleen. - Nyt voitte istahtaa. Tervetuliaisjuomat odottavat.

- Käväisen ensin huoneessani, Margareetta sanoo ja astelee iloisin mielin portaikkoon.

Vähän ennen Tukholmaan lähtöään Margareetta oli yhdessä äitinsä kanssa sisustanut huoneensa uudelleen. Suuri osa kalusteista on entisiä ja rakkaiksi käyneitä. Vanha Henric-setä oli ne poikiensa kanssa veistänyt ja Margareetta yhdessä äitinsä ja tätiansä kanssa päällystännyt. Vuoteessa hän oli nukkunut jo vuosia, mutta nyt se oli saanut komean katoksen ja katosta koristamaan vaaleat silkkiverhot. Samaa vaaleaa silkkiä oli poimutettu ikkunoita verhoamaan.

Margareetta avaa oven, ja häntä odottaa yllätys. Ikkunan luona on vihreällä silkkibrokadilla päällystetty sohva, ja sen edessä olevalle pöydälle on vaasiin tuotu suuri kimppu sireeneitä, Margareettan ja hänen äitinsä lempikukkia.

Margareetta istuu sohvalle kukkia nuuhkimaan ja hymyilee. Kukintoja sipaistuaan hän nousee ja astuu ikkunan ääreen. Siitä avautuu hänelle rakas maisema. Joki virtaa lähes ikkunan alla, ja sillan takana kohoaa tuomiokirkko. Vastapäätä aukeaa näkymä torille ja sen viereisiin puistoihin. Väkeä kulkee jokivarressa, sillalla ja puistoissa. Margareettakin haluaisi päästä sinne jaloittelemaan. Olisi mukava kuljeskella ja tervehtiä vastaan tulevia tuttavlia. Nyt ei kuitenkaan ole aikaa haaveiluun. Häntä varmasti jo odotellaan.

Margareetta ottaa kaapista esiin säkkipillinsä. Tätä hän oli Tukholmassa kaivannut, ja nyt hän ei aio odottaa enää kauempaa päästäkseen soittamaan. Hän käväisee peilin edessä, oikoo pukuaan ja asettelee kampauksesta irronneen kiharan paikoilleen.

Margareetta laskeutuu alakertaan ja löytää vanhempansa portaikon alta suutelemassa ja yskähtää. Äiti naurahtaa ja pörröittää miehensä punaisia hiuksia, joissa on aavistus harmaata. Hän kiiruhtaa kohti aulaa, ja isä katsoo hänen peräänsä hymyillen.

- Ette päässeetkään piiloon, Margareetta sanoo nauraen.

Isä kääntyy. - Tuskin sinä tuosta hämmennyit. Aikuinen jo olet ja vieläpä sairaanhoitajatar, isä sanoo ja katsoo tytärtään tarkkaan. - Itse asiassa, sinä olet mitä ihastuttavin nuori nainen.

- Pappa on puolueellinen. Takuulla se johtuu tästä punaisesta pörröstäni.

Isä nauraa. - Ehkä myös noista vihreistä silmistä.

- Kun työn näkee, niin tekijän tuntee, kuten pappa on monesti sanonut.

- Niin olen tainnut sanoa. Miksi ihmeessä kannat säkkipilliä mukanasi?

- Ajattelin pyytää pappaa soittamaan kanssani. On pitkä aika siitä, kun viimeksi yhdessä soitimme.

- Sen teen mielelläni, mutta vasta ruokailun jälkeen.

Isä tarttuu Margareettan hiuksissa oleviin solkiin ja päästää kiharat valloilleen. - Jos minä saisin päättää, niin hiuksesi olisivat aina tällä tavoin, villinä ja vapaana.

- Aivan niin kuin minä itsekkin, Margareetta sanoo ja heilauttaa hiuksiaan kokonaisen kierroksen. - Juuri äsken asettelin ne paikoilleen, mutta näin on paljon mukavampaa. Nyt meidän on kuitenkin mentävä tai saamme viivytelystä nuhteita Elisabet-tädiltä ja Karoliinalta.

- Minustako te puhutte? Karoliinan ääni kuuluu yhtäkkiä.
- Mietimme, mitä Karoliina on loihtinut jälkiruoaksi.
- Professori puhuu joutavia. Jotain muuta teillä kahdella oli mielessä. Tietääkö rouva, mitä olette puuhastelleet?
- Juu, kyllä maman tietää. Hänellä on silmät selässäänkin.
- Pitääkin olla, kun on villikkolapsia kasvattanut.
- Ja siinä sivussa johtanut kaikkia liiketoimintojamme, isä sanoo, - ja minua. Hukassa olisin ollut nämä vuodet ilman häntä.
- Niin kuin hänkin ilman professoria. Nyt onnittelumaljat ja ilta-ateria odottavat.

Isä poistuu Karoliina perässään, ja Margareetta seuraa heitä aulaan. Kauemmaksi hän ei malta kulkea vaan istahtaa vaaleanpunaiselle sohvalle. Hän heilauttaa hiukset oikealle puolelleen, ja ne laskeutuvat hehkuvana ryöppynä lähes hänen vyötärölleen. Vasemmalle olalleen hän asettaa soittimen, ja pian säkkipillin kimeät sävelet täyttävät tilan.

Miten nautinnollista soittaminen taas onkaan! Niin monesti Margareetta oli Tukholmassa katunut, että hän oli jättänyt soittimensa kotiin. Ulko-oven tietämiltä kuuluu ääniä, mutta hän ei anna niiden häiritä keskittymistään. Pian hän kuitenkin vaistoaan jonkun tuijottavan häntä.

Margareetta katsahtaa ovelle, jossa seisoo pitkä, ryhdikäs, komea mies. Margareetta hätkähtää, ja soitto katkeaa. Vaaleat aaltoilevat hiukset, parta ja viikset tuovat mieleen maalauksen, jonka hän oli nähnyt Kuninkaallisessa museossa Tukholmassa.

Maalaukseen oli kuvattu viikinkilaiva, ja laivan kannella miesjoukon etualalla oli heidän ilmiselvä johtajansa. Margareetta oli seissyt pitkän aikaa kuvan edessä, kun viikingin hahmo oli vanginnut hänet.

Oven luona seisovan miehen kasvoissa on leveä arpi, joka kulkee oikealta ohimolta yli posken ja häviää tuuhean parran joukkoon. Oikea silmä vaikuttaa hieman vinolta, kai sen vieressä kulkevan arven vuoksi. Entistä enemmän Margareettasta tuntuu kuin viikinkipäällikkö olisi astunut ilmielävänä hänen eteensä. Kasvojen arpi todistaa, että mies on ollut taisteluissa mukana.

Se ei voinut olla totta. Ehkä Margareettan soittama skottisävelmä ystävän kohtaamisesta tuotti harhanäyn, ja sai hänen muistojensa miehen näyttämään todelliselta. Mies tuntuu pohtivan samaa, sillä hän näyttää siltä kuin olisi nähnyt aaveen.

Kohtalon sävelet

Historiallinen rakkaustarina 1850-luvulta Oolannin sodan ajoilta

Margareetta palaa kotiin Turkuun Tukholmasta, jossa hän on opiskellut sairaanhoitajattareksi vakaana aikomuksenaan omistautua työlleen. Isänsä hänelle sallimaa vapautta hän ei aio vaarantaa avioitumalla ja päättymällä jonkun miehen komentovalan alle. Kohtalo on kuitenkin päättänyt toisin ja tuo hänen tielleen komean upseerin ja muinaista viikinkipääallikköä muistuttavan kirurgin.

Kaukana Krimillä puhkeaa sota, joka tuo Suomenkin rannoille vihollislaivaston. Kolmiodraaman keskelle ajautunut Margareetta päätyy Bomarsundiin näkemään, kuinka komea linnoitus haihtuu savuna ilmaan.

Maa toipuu sodasta, mutta kuinka käy Margareettan? Hautautuvatko hänen unelmansa tomuun ja tuhkaan linnoituksen lailla vai onko kohtalo varannut hänelle rakkauden ja onnen?

Kohtalon sävelet jatkaa romaanin Kohtalon kellot tarinaa seuraavassa sukupolvessa.

Historiallisessa romaanissa Kohtalon kellot näkyy Merja Kurkisen perehtyneisyys Turun seudun menneisyyteen ja kaupunkikuvaan. Romanttinen juoni kietoutuu Turun palon ja kaupungin jälleenrakennuksen ympärille. Lukujen alkuun sijoitetut, pääosin 1800-luvun alkukymmeniltä peräisin olevat tekstikatkelmat muodostavat mainion portin Turun romantiikan aikakaudelle ja sen maailmankuvaan.

Turun Sanomat

Kurkinen siis kirjoittaa luistavasti ja vakuuttavasti romanttista historiallista proosaa.

Viihdyin Kohtalon kellojen parissa oivallisesti.

Kirsin kirjanurkka

9 789528 097303